במדינה

(המשך מעמוד 14)

הזה בארץ, אך הוא מנוסח בנוסח מארכסיסטי־לניניסטי. עיקרו: יש בארץ־ישראל שתי אומות, אשר לכל אחת מהן זכויות לאומיות. לפי לנין, כוללת הזכות הלאומית של כל אומה גם את „הזכות להיפרדות". כלומר: הזכות לקיים מדינה נפרדת.

מכאן: יש לערביי פלסטין הזכות למדינה לאומית שלהם. אולם גם לאומה הישראלית יש זכות כזו. המסקנה: יש צורך בדו־קיום של שתי מדינות לאומיות בארץ. זה הרעיון של ישראל—פלסטין.

מי כובש ומי ניכבש. לאור הנחות אלה, מנתחים אלקיים וחבריו ברצינות ובקפידה את המצעים של אירגוני־הפידאיין.

מוני אלקיים
אל־פתח מעל בתורת־לנין

הם קובעים כי אל־פתח סועל בניגוד לתורת לנין, מכיוון שהוא שולל בכלל את הקיום הלאומי של האומה הישראלית. הם מציינים כי החזית העממית הדימוקרטית לשיחרור פלסטין של נעיף חוותמה אמנם מתקרבת להכרה בלאום הישראלי, אך שוללת את זכותם של הישראלים לקיים מדינה משלהם.

באותה חריפות מותחים אלקיים וחבריו ביקורת על ממשלת ישראל, בשל מדיניות הסיפוח וההתנחלות בשטחים. „איננו שוכחים מי הכובש ומי הניכבש," הבטיחו לבני־שיחם הערביים.

אהדה סמוייה. בהשפעתו של אלקיים, קיבל האירגון העולמי של הסטודנטים היהודיים, שהוא בדרך כלל מכשיר ציוני צייתני, החלטה השוללת את ההתנחלות והתובע מישראל להסכים להקמת מדינה פלסטינית.

זהו, כמובן, ההיפך הגמור ממדיניות גולדה—אבן. אולם בנציגויות הישראליות בחו"ל יש אהדה סמוייה למאמציו של אלקיים — כי הוא מקים את הגוף היחידי המסוגל כיום להתמודד עם הפידאיון הפלסטיניים בשדה־הקרב החיוני של אוניברסיטאות אירופה.

פשעים

הזייפן נפל בפח

בבוקר יום שלישי, השביעי באפריל, הופיע בחנות תכשיטים ברחוב בן־יהודה 64 בתל־אביב צעיר שחרחר, לבוש חליפה כהה מהודרת. בפני בעל החנות הציג את עצמו כיהודה גור, מנהל חברות וביקש לקנות יהלום יקר מסוג כחול לבן, בגודל שניים וחצי קארט, במחיר 15 אלף לירות.

בעל החנות הסביר ללקוח הנכבד שיהלום כזה עולה סכום כפול. להפתעתו, הסכים הצעיר לשלם מייד את המחיר. 15 או 30 אלף, לא חשוב. העיקר שזה יהיה היהלום," אמר.

בעל החנות הסביר שכרגע אין ברשותו היהלום אבל הוא יכול להמציאו תוך כמה ימים. „בסדר," אמר הצעיר, „אתן לך צ'ק מפרעה. את היהלום עצמו תביא לי ב־21 לחודש, ואז אחליף את הצ'ק בהמחאה בנקאית."

גור כתב צ'ק על 5000 ל"י, ומסר לדרכו.

כל היהלומים — ל־12 לחודש. אך התנהגותו עוררה את חשדו של בעל החנות. „כל העיסקה נראתה לי חשודה," הוא סיפר. „ראשית, כיצד קונה מישהו

(המשך בעמוד 26)

◆ חלק מהקהל מחא כף — אחרים צעקו „בוז!"

◆ שערוריה ותיגרות בין מחייבים ושוללים

◆ תיאטרון אמיתי המצליח להסעיר, להרגיז ולמחות

שחיטת הפרות הקדושות

מחיאות כפיים וחדהמה צילום זה צולם באותו רגע שבו פוצצה הצגת מלכת האמבטיה בתיאטרון הקאמרי בהצגת הבכורה.

בתמונה נראה (עומד) דן בן־אמוץ כשהוא מוחא־כף. משמאלו ניצב שחקן הקאמרי אורי לוי כשהוא מלא זעם על ההצגה, אותו ביטא אחר־כך. ביניהם יושבת טלילה בן־זכאי, אשת אורי לוי, המומה.

★ אנחנו הטובים

אחד הפיזמונים הראשונים ברביו מלכת האמבטיה הוא סאטירה נוקבת על הגאווה וההתפארות של הישראלי המצוי. אומר הפיזמון „אנחנו הטובים":

אנחנו הבודדים / אנחנו עזי הפנים, / אנחנו הנוקשים, השתקנים, המוצקים, / אנחנו הקנאים.

ומה שהכי נפלא זה שאנחנו צודקים, / צודקים תמיד, צודקים עד כדי דמעות: / מה נפלא לבבוש את הצדק כמו תחתונים / כשאיש לא יודע כיצד הוא נראה מבפנים.

אנחנו הלוחמים, אנחנו הכובשים, המנצחים, / אנחנו הפורצים, המזנקים, המבקיעים, / אנחנו המשחררים.

אנחנו הטובים, / אנחנו היפים, הסהורים, אנחנו הגאים, הנעלים, הנבחרים, / אנחנו האדונים.

פיזמון מוצע לא פחות הוא הפיזמון „רגעים יפים":

בין קרב אחד לקרב שני — כשאתה קורא לפעמים בעיתון / על איש אחד שהלך לסייל, הרגיש ברע וצנח ברחוב,

או על אדם שהיה מדוכא / וקפץ למטה מגג ביתו, / בין קרב אחד לקרב שני / קפץ לו סתם מסיבות אישיות.

יש עוד איפוא רגעים יפים / כשאתה יושב וקורא בעיתון / מחפש את מתיך על כוס קפה, / יש עוד איפוא רגעים יפים, / יש עוד תקווה ויש אמונה / כי האל הטוב המוקף טייסים במרום, / ינחמנו בקצת מתים של יום־יום...

ישיבת הממשלה

יוסי נרבר

מחקה את השר אבא אבן במערכון על ישיבת הממשלה, כשהשחקנית תיקי דיין, המשחקת את גולדה מאיר, מכניסה יד בין רגליו ותופסת באשכיו כדי להשתיק אותו.

★ עקידת יצחק

אחד משיאי ההצגה הוא המערכון הדה, המתאר את עקידת־יצחק תוך בעל משמעויות אקטואליות בין עוקד ליצחק הנעקד. קטעים

אברהם: בני יצחק, אר
הולך לעשות לך עכשיו?
יצחק: כן, אבא, אתה
אברהם: אלוהים ציו
יצחק: אין לי סענות
אתה צריך לשחוט, אז תש
אברהם: יפה מאוד,
אביך המיסכן, הכי קל זה
יצחק: מה פתאום ?
רק שליח של אלוהים.
אומר לך לשחוט את הב
אתה מוכרח לרוץ ולשמ
אברהם: יופי, יופי
מגיע לי בגילי, תטיל
אם זה נוח לך, עלי.
שבור שלך שמוכרח
הר, לעקוד אותך ?
ואחר־כך עוד לספר
יצחק: אבא, אנ
קול מהשמיים.
אברהם: נו,
שמעת.
יצחק: מאה אד
הייתי מוכן, אבל ק
אברהם: אני
באים, אני חושב מה
ישלחו את הבנים של
אותם אז?
יצחק: תמיד יכו
רוא: „אל תשלח יד
אברהם: אך אנ